

DalaDubbeln 2009

Då var det dags för den årliga färden till Falun. Minna och jag kom sist till samlingen 07.20 vid Holmögadsvägen. Göran, som det är ordning på, hade prickat av alla. Bilförarna diskuterade vilken väg som var bäst att köra, över Enköping, Sala och väg 70 eller motorvägen till Gävle och sen in mot Falun. Jag tänkte åka över Sala, lite roligare väg att köra. Alla hoppade in i sina bilar och åkte iväg, utom vi. Bilen sa inte ens 'njö', helt död bil. Panik! Ringde Göran och sa som det var, han vände tillbaka för att som vi skulle stuva om bland bilarna. Som räddande Riddare var Janne och Antony (Leia och Hannas pappor) kvar, svärdens utbyttes mot startkablar. - Det är batteriet sa båda två, du får åka till OK och köpa ett nytt, sa de båda två. Efter starthjälp från Janne åkte jag och Antony till OK, där Antony fixade batteribyte på några minuter. Resten av resan gick bra, förutom att några bilar krockade precis framför oss i Sala-trakten.

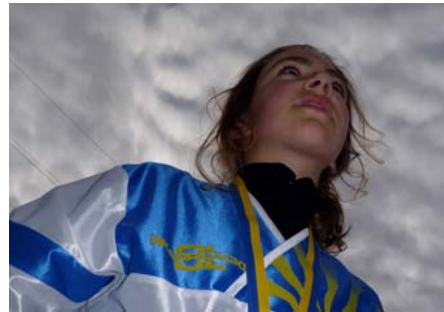

Vi kom fram till TC strax innan Olle skulle starta, flaggan var uppe och allt i ordning. Solen sken, så vi struntade i att sätta upp tältet. Vi gick kort igenom hur stafetten fungerade, att de växlade med SI-pinnen och att sträcka 2 tog sin karta själv. D16 tjejkorna som varit med förr, skötte sig själva. Minna, Cajsa, Erik, Björn, Viktor och Måns sprang ut på öppna banor, de flesta i Ö7 (Skarpnäcks OL hade nog flest antal löpare i Ö7 under lördagen). De olika klasserna i stafetten startade med en kvarts mellanrum, D16 var sist ut. Vägen till startpunkten var brant och trång, så vid start fick många gå upp. För andra-sträckslöparna var det en utmaning att inte ta ut sig för mycket på vägen upp.

I H14 hade vi två patruller med, Mathias hade oturen att ramla och slå i sitt knä vid en kontroll mitt i ett grönområde. Tur i oturen kom Göran förbi och kunde

konstatera att det inte gått håll i varken byxa eller i knä. Mathias linkade tillbaka och kunde växla ut Markus B på andra sträckan. Jag lindade Mathias knä för att få ner svullnaden så mycket som möjligt. Jesper sprang snabbt, men när jag tittat på sträcktiden efteråt ser det ut som att en kontroll inte är stämplad, trist, men sådant inträffar. Robert var laddad när han sprang iväg och tog nog i lite för mycket, så att han inte mådde så bra. Han fick hjälp av en funktionär att ta sig tillbaka. Arrangörerna kom senare och frågade oss ledare om allt var bra med honom, och det var det. Karin och Channa gjorde bra lopp båda två. Resultatmässigt låg Karin och Moa bäst till.

För Leia och Hanna var det en provningens dag, då det var 3:e gången Hanna och 2:a gången Leia sprang själv på en orange bana. Första sträckan sprang Leia, hon var ute i 80 minuter, men vid väldigt gott mod när hon kom i mål. Hon ville visa på en gång hur hon sprungit - jättekul! Minna, Cajsa och Björn hade hållit Hanna sällskap i växlingsfällan. När Hanna sprungit iväg frågade jag hur hon var - jättetaggad, svarade de. När Hanna varit ute drygt 60 minuter ropade arrangörerna på oss. - Jo sa vi, vi har en löpare kvar ut, men det dröjer nog en 15 minuter till innan hon kommer. Det var flera klubbar som hade löpare kvar ute, så det var bara att vänta.

När det gått 90 minuter började det att kännas väl jobbigt. Skickade iväg tjejerna (Minna, Cajsa, Channa, Karin och Leia) till arrangörerna för att få en karta över Hannas gaffel, så att de kunde gå ut och titta efter henne. Men, av tävlingstekniska skäl fick de inte gå ut i området. - Men vi har ju redan sprungit där, tyckte tjejerna. Hjälptes inte, de fick inte gå ut. Arrangörerna skickade i stället ut folk. Så till sist, såg vi en blå-vit löpare uppe på kanten - Hanna! Nu fick tjejerna springa in i området och springa med Hanna till sista kontrollen och genom mål. Väl i mål stack arrangörerna åt henne en banan att äta. Klockan var närmare 16.30, så Hanna fick snabbt byta till torra kläder och sen skulle vi till hotellet. Naturligtvis körde vi fast i leran på åkern.

Middagen var satt till kl 18.00 då vi skulle äta pastabuffé på hotellet. Innan dess fick ungdomarna fylla i en enkät om träning och mat - den kommer vi att återkomma till. Hanna och Leia tog varsin välförtjänt dusch, Leia och jag tog en kopp kaffe, Hanna ville varken ha te eller kaffe. Maten smakade alldeles utmärkt.

Det fanns tid för en stunds vila efter middagen och sedan alternativ träning i Chrilles Bowlinghall, som ligger vägg i vägg med hotellet. Jag stannade på hotellrummet och läste enkäter, men jag har hört att det var väldigt roligt. Frågade Hanna om hon orkade visa hur hon sprungit - både hon och Leia är på rätt väg när det gäller orienteringen, de tänker 'orange', sen gäller det bara att träna på att omsätta det i praktiken. Strax efter kl 23 så sov vi allihopa.

Frukostbuffé vid 7 tiden och sedan ut till TC igen. Hamnade längst ner på gärdet förstås. Nu var det dags för ultralång och utklädningsstävlingen. Vi såg bl a tomtar, munkar, nunnor, flera upplagor av Mario och Luigi, där Olle och Jonatan var klart snyggast upplagan, balettdansöser, brandmän, kamouflageklädda soldater, SOLare i retrokläder, kycklingar, Iprenmän, troll, Svininfluensa, älgar och jägare samt en Dalahäst! Gissa vem som vann utklädningsstävlingen - Dalahästen från Småland! Patrulltävlingen gick i samma område som under lördagen, vilket inte alls behöver göra det lättare. Alla våra patruller kom runt och hade hittat alla kontroller. Bäst resultatmässigt gick det för Karin och Moa som sprang bra på ultralång också, ni kan se hela resultatet på www.daladubbeln.se. De som inte sprang patrulltävlingen (vilket var alla utom jag) gick/sprang ut på Ö3-Ö7 banor. Kul att se att Viktor och Måns i Ö3 och Björn i Ö7 hade klätt ut sig, Viktor och Måns till talkottar och Björn till Kenny Kontrollfinder - så söta så.

Min bil var förstas kvar sist av alla SOLares, nu även med en junior i bilen. Körde en lång omväg på fältet för att inte köra fast, som att köra på en halkbana. Körde förstås fast precis när jag skulle upp på grusvägen. Sent omsider kom vi iväg, jag, Minna, Channa, Cajsa och André. Vi stannade till i Hedemora för gastronomiska upplevelser på känd snabbmatsrestaurang. Gott, näe, men man vet i alla fall vad man får. Resten av resan gick bra, men tog tid. Väl hemma visade jag Leia och Hannas kartor för banläggaren jag lever ihop med. Han tyckte, som jag, att banorna var svåra orange banor och kanske inte som han skulle lagt dem. Men, man måste komma ihåg att vi inte vet vilka förutsättningar som gällde för banläggningen etc, så ingen klankning på banläggaren. Det är bara för tjejerna (och alla andra) att träna mera orientering helt enkelt. Nu ser vi fram emot nästa års upplaga av Dala-Dubblen - ni hänger väl med då också?!

